

Johann Bacmeister

Programma Quo Rector Academiae Rostochiensis Joannes Bacmeisterus, Med. D. P. P. & Poliater. Ad Exequiale sacrum Quod Vir ... Dn. Joannes Wegnerus, I.U.D. ... Filiolo suo suavissimo Jacobo Hodierni ... destinavit. Omnes Reip. literariae Cives ... invitat : [P.P. Rostochii XXVIII. Februarii Anno M.DC.LXII. sub sigillo Rectoratus.]

Rostochii: Kilius, [1662]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777134578>

Druck Freier Zugang

PROGRAMMA

115

Quo
RECTOR

Academiae Rostochiensis

JOANNES BACMEISTERUS,

Med. D. P. P. & Poliater.

Ad
Exequiale sacrum

Quod

Vir Consultissimus ac Excellentissimus

DN. IOANNES WEGNERUS,

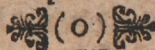
J. U. D. & Consistorialis Iudicii Provin-
cialis Fiscalis ordinarius, nec non Practicus
felicissimus

Filiolo suo suavissimo

JACOBUS

Hodierni diei hora media primâ destinavit.

Omnes Reip. literariæ Cives, observan-
ter, officiose & peramanter in vitat.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr.

 Naturam iudicem in hoc Mundo consti-
 tuamus, nihil eam Homini sub Sole, Prole
 & Sobole bonâ & generosâ pulchrius præ-
 ciosiusve largitam esse, videbimus. The-
 sauros quos mundus quærit & deperit,
 Vesta, terræ DEa, peperit, eorumq; vetu-
 stas facile perit. Ast liberorum amor, Socrate teste, cœ-
 litus naturæ velut illigatus est, ejusq; conservatio â *σῶμα* ceu
 aureâ catenâ dependet, quam natura perpetuò conte-
 xens, & obeuntibus nascentia substituens, ne in nihilum
 redigatur, præcavet. Quod animadvertens Sacratissi-
 mus Imperator Constantinus, Cærulo Rationali consulenti,
 duram liberorum â parentibus separationem esse, gra-
 viter rescribit. Et certe tanta est amoris hujus & exinde
 nascentis & subsequi doloris vehementia, ut ea, nisi rati-
 onis frænâ contineatur, in motus immoderatos & illicitos
 prorumpat. Quod Jocastæ Corinthiorum Regis Uxoris
 historia probat, quæ Polinyclem & Eteoclem filios mu-
 tuis vulneribus confossos cernens, dolori nimium indul-
 gens, sibi ipsi manus violentas intulit. Amphionem iti-
 dem & Sedasum aliosq; complures inopinatis casibus libe-
 ris orbatos, præ mœroris impatientiâ, cineres libero-
 rû proprio tingentes & irrigantes sanguine, extinctos esse
 legimus. Et Mythologi, dum Nioben Tantali filiam li-
 berorum orbitatem impatientius lugentem in lapidem la-
 chrimas perpetuas stillantem transmutatâ referunt, do-
 lorem istum nimium, mentis stuporem inducere de-
 monstrant. Nec Poëtæ alium in finem Herculem Alcidem
 mon-

monstrorum terribilium domitorem potentissimum, Hylam puellum filii loco adoptatum tenerrimè deperisse, eumq; Aschanii fluminis voragine absorptum amarè imò impatientissimè non tantum deflesse, sed & Poliphemum stentorea voce Hylam inclamarum emisisse fingunt, quā ut amoris parentum in liberos vim tantam esse nobis ostenderent, ut ad eam etiam ferocissimus quisq; mitescat & fortissimus quisq; heros facilè succumbat. Hoc Anacharsis Scita intelligens interrogatus, cur liberis operam non daret, respondit: quia natos nimium amaturus, & denatos & abreptos nimis defleturus essem. Hunc luctum, acerbissimum ostendit Jacob Patriarcha, dum tunicam filii videns, eum à bestiis discerptum autumans, cilicio indutus filium deplorans in hæc verba tandē erumpit: *Descendam ad filium meum lugens in infernum.* Hinc Davidis lamentatio 2. Samuel. 18. *Fili mi Absolon, Absolon fili mi, quis mihi tribuet, ut ego prote moriar.* Hinc Hannæ lachrymæ, quibus maritum increpat, Tobia. 5. *Scipionem senectutis nostræ tulisti, & transmissisti à nobis.* O utinam pecunia ista nunquam fuisset, cuius gratia filium ablegasti, sufficiebat nobis paupertas nostra, ut divitias computaremus videre gnatum ante oculos nostros. Quamvis enim Symmacho in Epist. ad Protadium teste, *nata sobolis primus parentes dies hilaret;* tamen eodē autore *mox puer metus brevè gratiā fugant.* Pauca verba sed ponderosa, & singula penè dixerim singula testimonia. Nam simulatq; nati sunt Liberi, parentum animi gaudio non tantum titillantur, sed & ea parentes cura torquet, ne quid mali vel cum nutricis lacte fugant, vel à papulis, varis,

varis, ecchymatis, pustulis, destillationibus, catharrisve
patiantur, neve virtutum semina aut in herba ipsa, quod
ajunt, comprimantur, aut in flore adolescentiæ pereant,
aut, ubi ad frugem pervenerunt, immaturâ mortis falce
refecentur, aut etiam infiti & innati illi naturæ flosculi, vel
in ipsis cunis, mortiferi sibili adflatu quasi siderati, & caly-
culis suis excussi inarescant, atq; ὠλεσινάρτοι emoriantur.
Quod cum fit, DEUM immortalem quam longus succedit
brevis gaudio mœror! Quot audiuntur gemitus & plora-
tus! Quanti sentiuntur & vix consolabiles dolores. Ex-
pertus est hunc amorem & amarorem Vir Consultissimus
& Excellentissimus DN. JOANNES WEGNERUS
J. U. D. Advocatus Provincialis & Consistorii Ducalis Fisca-
lis ordinarius, fautor & amicus noster honorandus, cui
cum ex Coniuge sua DOROTHEA STEPHANI foeminâ
Virtutum Matronalium studiosissima XI Octobris die
circa mediam septimam matutinam Anni proxime præ-
cedentis filius natus, moxq; per sacrum baptisma Christi
sanguine ablatus & renatus esset, non potuit non gaude-
re & omnibus lætitiis incedere. Verum mira eaq; ferè su-
bitanea subsequitur mutatio, maximq; dolor præcedens
gaudium excipit. Dum enim Pater peregre abest, mors
in domum impressionem facit & tenerrimum infantem
JACOBUM in cunis adhuc vagientem, tam hostiliter in-
vadit, ut post intervallum non longum, patre absente, re-
rum omnium securo & ignaro, animulam innocentem
extruderet, patriq; revertenti putamina pro nucleo, cada-
ver pro homine, mortuum filium pro vivo obtruderet.

Quam

Quam triste putabimus spectaculum hoc fuisse parentis
Ego profecto, non magis illud descriptione meâ exprimere
posse confido, quam Timantes olim pictor vultum Aga-
memnonis penicillo. Is enim cū in Iphigeniæ immolatione,
filia stante ad aras periturâ moestum pinxisset Calchantē,
moestiores Vlyssē Menelao patruo addidisset, & tristi-
tiæ imaginem omnem consumpsisset, patris ipsius vultū,
quem digne non poterat ostendere, velo obnupsit, & suo
cujusq; animo dedit æstimandum. Similem in modum
ego, miDN. WEGNERE, liberorum amantissimi patris
luctum non promo, sed in communibus omnium sensibus
& in ipsâ naturâ positum atq; infixum esse cupio. Amasis
quondam ad aliquem filio orbatum dixisse fertur: Si non
luxisti cum ille nondum esset in mundo, ne nunc quidem,
lugebis, postquam in Mundo esse desit. Sed huic tamen
errori velum quadantenus obduxit pietas. Itaq; Teami-
sum filiolum deplorare non solum non miramur, veruerit
licet Romanorum Numa, ne infans triennio minor lugea-
tur: sed & luctui tuo moerorem nostrum adjungimus, mi-
nimè interim dubitantes, quin cogitaturus sis, non semper
aut obesse amara aut prodesse dulcia; & illud sapientis:
Quemadmodum Musica gravibus & acutis constat sonis:
Musicusq; est, non qui horum alterutris offenditur, sed
qui utrisq; uti & falsas vocales cum severis, acutas cum gra-
vioribus conjungere ac temperare novit: sic vitam sapien-
ter instituisse censendus est, qui diversos rerum eventus,
& inter se pugnantes miscere, & secundos cum adversis
compensare didicerit: eamq; ob causam solatio & consilio
id esse.

id effecturum, ut lectissima & dulcissima vitæ socia DOROTHEA STEPHANI cum Merope dicat: Non sola sum, mortalium cui liberi perierunt. Sed quid dico perierunt: Filiolus vester, qui hodie funere efferetur, non periit, sed obiit: ex hoc miserabili errorum & terrorum theatro in quo secundum *Blesensem*, infra cupiditas carnis, *supra* assensus rationis, *ante* incurfus Dæmonis, *post* memoria carnis, ex vita, secundum *Clarevallensem*, plena, prætorum dolore, præsentium labore, futurorū timore abiit: non amissus, sed, quia DEO placuit, hinc dimissus & præmissus. Nulla huic furiosa *Ate*, nulla improba *Afrania*, nulla *Hecate* truculenta quicquam amplius faceissent negotii: Ut lacus Andurianus, teste *Plinio*, neq; exhaustis aquis minuitur, neq; infusis augetur: Ita Christianorum esse non magis infringi adversis, quam inolescere secundis, sacer codex ostendit. Et quid quæso spei tandem nobis est reliquum, cui vel nos vel posteros nostros devovemus? Clasicum jam canit in finibus Germaniæ nostræ Turcarum furor: atq; utinam falsa sint illa, quæ minimè vanis conjecturis magni nominis Theologi olim cervicibus nostris insequentium annorum decursu imminitura prædixere! Equidem malè ominari nolo, facere tamen non possum, quin exclamem: O securos qui in manu DEI sunt! O dubios quos homo tuetur homines! felicissimos vero qui instantibus ærumnis dudum prærepti sunt! minùs miseros, qui iter emensi ad veræ tranquillitatis hospitium appropinquant! infelicissimos omnium, qui nunc primum vitæ hujus ludicræ ac lubricæ spatium decurrere incipiunt.

unt. *Chrysostomus* Orator Theologorum inter græcos potentissimus, sic post Scripturas sacras Tibi hodie loquitur. Num quid amisisti puerum? Num quid filium perdidisti? Imo verò acquisivisti & firmitus obtinuisti: Non enim Patris appellationem perdidisti, sed, ut amplius etiam voceris, adeptus es: quia non filii mortalis Pater deinceps vocaberis: Non enim is est infans iste, qui jacet, sed ille, qui ad cœlos evolavit cursuq; contendit. Oculi illius quidem sunt depressi, corpusq; apparet immobile: Verum hi oculi majora videbunt, & corpus hoc, quod corrumpitur, induet immortalitatem, maioreq; cum magnificentia filium tuum recipies. In his itaq; acquiesce, & surculum hunc, quem ante aliquot septimanas vernantem lætabundus conspexisti, Jehovæ Deo tuo hilari fronte offer. Proximam autem propaginem huius surculi non est quod hic adumbrem, notus enim Tu, prædicte Vir Amplissime DN. JOANNES WEGNERE omnib⁹, tuaq; Conjux foemina laudatissima DOROTHEA STEPHANI; Ulteriores radices, quamvis jam omnes succisæ sint, tamen famæ odorem suavissimum post se reliquerunt: Sive enim Avum Paternum DN. JOANNEM WEGNERUM Civē & Senatorem olim huius Urbis spectatæ integritatis, ejusq; Conjugē DOROTHEAM Matronam conspicuam, Hans Detloßs Mercatoris, Cerevisiarii & Collegii nautici Senioris quondam Filiam: Sive Avum Maternum Virum Nobilissimum Amplissimum & Consultissimum DN. MATTHIAM STEPHANI J. U. D. Consiliarium Celsissimorum Pomeraniæ Ducum beatissimæ recordationis, nec non in Academia Gryphis-

Gryphiswaldense Antecessorem emeritū, adeoq; propter
varia Scripta in jure edita toto orbe celebratissimū. cū Con-
juge sua svavisima DORO THEA SEIDELIA, Excellentis-
simi DN. SEIDELII Med.D. & quondam in Academiâ Gry-
phiswaldense P. Clarissimi filia, rari exempli matronā con-
sideramus, utiq; apparet, stirpem hanc, ex quā infantulus
hic progerminavit, generosam & claram satis fuisse, & ad-
huc esse. Ex qua quamvis serā posteritatis progenies spe-
rabatur; Tamen eheu! Sacro morbo quem Regium alias
appellamus, surculum hunc XXIII. Febr. anni currentis die
obruente, tandem is XXIII. ejusdem circa octavam ma-
tutinam præmaturā mortis succisus sicilice concidit. O-
mnes stellæ quæ ab Oriente surgunt feruntur in Occasum:
sed aliæ tardius, aliæ celerius sese aspectui nostro subtra-
hunt: sic venustulum hoc sydus, quod cum aliis ortum
erat, non æquē lentum cursum tenuit; sed cum vix coru-
scare cæpisset, celeri cursu ad occasum mortis delatum,
est. Cū vero Mæstissimus Dn. Parens filiolo suo JACOBO
iusta debita solutum, ac JEHOVÆ supremo parenti oblatum
in publicum nunc prodeat: nostrum, Cives Academici, o-
mnino erit, contestandæ benivolentiæ causa frequentia,
honorificā deductionem hodiernam ornare, lugentibus
condolere, & nauli paulo post parilis solvendi, adeoq; for-
tis nostræ memores, Nos, Academiam, Ecclesiam unde-
quaq; impetitam induli Halcyonii instar fluctuantē, DEO
summo Rectori & Directori commendare.

P. P. Rostochii XXVIII. Februarii ANNO M. DC. LXII.
sub sigillo Rectoratus.

Conventus fiet in templo Mariano ad horam primam.

Quam triste putabimus spectaculum
 Ego profecto, non magis illud scriptio
 posse confido, quam Timantes olim pi
 memnonis penicillo. Is enim cū in Iphige
 filiā stante ad aras periturā moestum pi
 moestiuorem Vlyssē Menelao patruo a
 tiā imaginem omnem consumpsisset,
 quem digne non poterat ostendere, ve
 cuiusq; animo dedit æstimandum. S
 ego, miDN. WEGNERE, liberorum
 luctum non promo, sed in communibus
 & in ipsā naturā positum atq; infixum e
 quondam ad aliquem filio orbatum dix
 luxisti cum ille nondum esset in mundo
 lugebis, postquam in Mundo esse desi
 errori velum quadantenus obduxit pie
 sum filiolum deplorare non solum non
 licet Romanorum Numa, ne infans tri
 tur: sed & luctui tuo moerorem nostrum
 nimē interim dubitantes, quin cogitatu
 aut obesse amara aut prodesse dulcia:
 Quemadmodum Musica gravibus & ac
 Musicusq; est, non qui horum alterut
 qui utrisq; uti & falsas vocales cum sever
 vioribus conjungere ac temperare nov
 ter instituisse censendus est, qui diverso
 & inter se pugnantes miscere, & secu
 compensare didicerit: eamq; ob causas

parentis
 primere
 im Aga
 latione,
 lchantē,
 & tristi
 us vultū,
 it, & suo
 modum
 ni patris
 sensibus
 Amasis
 : Si non
 uidem,
 c tamen
 Te amif
 vetuerit
 or lugea
 mus, mi
 i semper
 apientis:
 at sonis:
 tur, sed
 um gra
 n sapien
 ventus,
 adversis
 consilio
 id esse.

